Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Реданція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 39. | Нинѣ: Завтра: | гр. к. Архіппа ап. Льва еписк. | рим. к. Попелецъ Куниґунд. | Середа 19 лютого (2 марта) 1892. | Всходъ сонця 6 г. 40 м.; заходъ 5 г. 46 м. Баром. 758; термом. — 1·0° — 5·4°. | Рôкъ II.

Передъ Соймомъ.

Важна, дуже важна надходить теперь для насъ, Русинôвъ, хвиля. Ото вже въ четверь збирає ся нашъ Соймъ краєвый, на котрôмъ безперечно буде рѣшати ся може й не одна спеціяльно для насъ а вôдтакъ и для цѣлого краю важна справа. Коли не все, то бодай богато буде зависѣти вôдъ того, якъ будуть поступати въ Соймѣ тѝ послы рускѝ, котрымъ будучнôсть нашого народу и добро цѣлого краю взагалѣ не суть байдужнѝ. Ще бôльше буде залежати й вôдъ того, якъ поступить собѣ польска делеґація соймова, а кажемо, ще бôльше, длятого, що она єсть численнѣйша якъ руска. Не хочемо и не будемо тутъ высказувати въ сѣй справѣ якихсь своихъ поглядôвъ; скажемо хиба лишь, що, дай Боже, щобы одна и друга сторона знайшли якусь щасливу дорогу, якійсь щасливый способъ до спôльного зближеня, взаимного вырозумѣня себе и до згоды такъ потрѣбнои и пожаданои для обохъ сторôнъ окремо и для цѣлого краю разомъ — але наведемо два рускѝ голосы, котрѝ въ послѣднихъ дняхъ порушили згадану повысше справу соймовои акціѣ.

„Дѣло“ порушило справу руского клюбу соймового и прийшло до такого заключеня: „На руинахъ давного клюбу (руского) мусить стануги новый клюбъ рускій на основѣ проголошеного посломъ Романчукомъ въ Соймѣ становища національного, принятого и рускимъ клюбомъ Рады державнои. Въ тôмъ новôмъ клюбѣ знайдуть ся всѣ народовцѣ, — въ нѣмъ повиннѝ знайтись такожь и всѣ умѣренѝ елементы рускои соймовои делеґаціѣ, стаючи на той єдино реальный ґрунтъ, на котрôмъ стояли всѣ Русины вôдъ року 1848 до 1866-го и котрого солідности навѣть ще въ 1870 роцѣ не могли заперечити проводирѣ партіѣ старои“...

„Правда“ въ статьи пôдъ заголовкомъ „Передъ Соймомъ“ пише знову такъ:

Легковажене або несвѣдомôсть реальныхъ обставинъ доводило въ політицѣ не тôлько до великихъ помылокъ, але й до вельми сумныхъ наслѣдкôвъ. Історія Украини-Руси и Польщѣ чимало выказує такихъ помылокъ політичныхъ зъ обохъ бокôвъ, и наслѣдкомъ тыхъ помылокъ „Польща впала та й насъ роздавила“, якъ каже Шевченко. Однакъ симъ разомъ не хочемо розводити ся надъ историчною минувшиною народу украиньско-руского и польского, а звернемось до сучасныхъ взаєминъ обохъ сихъ народôвъ, маючи передъ усѣмъ на тямцѣ нашъ край, Галичину. Тутъ побôчь себе и помѣжь собою живуть вôдъ вѣкôвъ Русины и Поляки, а хочь такъ близько сусѣдують зъ собою, знають себе менше, якъ бы можна сподѣвати ся. Само про себе зъ сего незнаня реальныхъ обставинъ зъ несвѣдомости обопôльныхъ справъ и потребъ повстають значнѝ непорозумѣня и выкликують суперечки межинароднѝ, якѝ выповняють новѣйшу исторію обохъ братныхъ народôвъ.

Упередженя, пересуды, нещирôсть а навѣть и гôршѝ проявы, выкликанѝ историчными обставинами и подѣями, кермували и кермують звычайно головными дѣячами обохъ народôвъ. А вжежь исторична доля, до якои доборолась и Польща и Украина-Русь, повинна отверезити суспôльнôсть и польску и руску, довести ихъ до свѣдомости, що дальше такъ бути не може, коли за упадкомъ державнымъ не має послѣдувати упадокъ обохъ народôвъ. Зъ жалемъ одначе сказати мусимо, що и руска и польска суспôльнôсть не такъ скоро дôйдуть до того розумѣня, що неґативнѝ спонуканя не можуть нѣколи довести до позитивныхъ результатôвъ, а мусять споводувати лише ослаблене и розстрôй.

Поляки — каже „Правда“ — маловажать собѣ змаганя Русинôвъ. Зъ другого боку и се признати мусимо, що чимало стрѣчаємо такихъ людей въ рускôй суспôльности освѣченôй, котрѝ весь свôй патріотизмъ опирають на ненависти або погордѣ польскои суспôльности, а яке небудь зближенє або обопôльне освѣдомленє обохъ народностей уважають просто зрадою, не тямлячи того, що мы Полякôвъ анѣ не выпремо изъ схôдноп части краю, анѣ не можемо такъ вôдмежитись, щобъ зôрвати всякѝ взаємины суспôльнѝ и політичнѝ. Зъ одного боку манять себе Поляки и думають, що такими вôдносинами до Русинôвъ роблять якъ найлѣпшу прислугу польскому народови, зъ другого боку думають многѝ Русины найкраще зберегти и розвинути свою національнôсть вôдчуженємъ вôдъ Полякôвъ, зôрванємъ

Семенъ.

Написавъ — Антôнъ Альбаля.

Зъ вершка стрôмкого берега спадала летомъ стрѣлы рѣка, що вôдъ послѣдныхъ дощѣвъ прибула глубоко и зъ шумомъ котила ся по спадѣ та забирала зъ собою вôдземки, що якъ перця легенько плавали по рвучôй струѣ. Вѣтеръ вôдъ всходу трясъ деревами ломивъ галузе, крутивъ въ колесо жовтымъ листємъ, а свистъ его мѣшавъ ся зъ гукомъ шумячои воды.

Пôдъ ту пору, мимо непогоды, стоявъ босыми ногами въ водѣ молодый мужчина пôдперезаный, въ вовняномъ кафтанику и державъ жердку вôдъ великои сѣти, що плавала по рѣцѣ. Вôдтакъ ставъ ити поволи до великого пня, що якъ бы кладка лежавъ почерезъ рѣку, выхопивъ ся на него, не выпускаючи сѣтки зъ руки, и сѣвъ на него, якъ на коня та закликавъ: „Марусе, подиви ся!“

Зъ колибы выйшла дѣвчина може лѣтъ за двацять. Пôдбѣгла подивити ся на вôдважного парубка, що нѣбы ѣхавъ, якъ на кони. Не злякала ся, бо вже навыкла була до его смѣлывои вдачѣ, а лишь въ цѣлои силы закричала, щобъ єѣ було чути середъ бурѣ: „Стережись, Семене!“ Потому пôшла надъ стрôмкій берегъ рѣки и стала дивити ся, якъ пѣнять ся филѣ. Вѣтеръ гудѣвъ и гнавъ ся по деревахъ. Сильный подувъ вѣтру розвѣявъ молодôй дѣвчинѣ волосє и она перемокла забѣгла пôдъ стрѣху хаты.

„Охъ, якажь то пора ловити рыбу въ серпни“, подумала собѣ. Тогды сидѣла она собѣ въ тѣни пôдъ березою и вышивала, сонце свѣтило и мушки бренѣли, а Семенъ тымчасомъ бродивъ осторожно по водѣ. Теперь була пора недогôдна а хочь рыбу можна було продати за добрѝ грошѣ, то все таки треба було добре намучитись, щобъ єѣ наловити.

* * *

Семена знали въ цѣлôй околици за найсмѣливѣйшого и найлѣпшого рыбака. А що вôнъ не знавъ нѣякого иншого ремѣсла, лишь ловити рыбу, то й живъ лишь майже на водѣ и доносивъ рыбы на всѣ торги. Вôнъ перебувавъ лишь на рѣцѣ, вôнъ бувъ собѣ на нѣй господаремъ, знавъ на нѣй кождый кутикъ, кожду глубину, кожде плесо Лѣтомъ чи зимою, середъ непогоды и бурѣ, все можна було побачити русявого Семена зъ любою усмѣшкою, що красила его лице, нагадуюче римскихъ цезарôвъ. Все бувало можна було его стрѣтити босого и зъ рыбацкими приладами на плечахъ. Навѣть въ ночи можна було видѣти, якъ свѣтло вôдъ его смолоскипа миготѣло ся по водѣ.

Єго любка, що єѣ прозывали дикою Марусею, ходила за нимъ всюды горѣ берегами та помѣжь корчами, розглядалась и слѣдила та пôдслухувала кождый шелестъ, щобы Семенови дати заразъ знати, скоро лишь де побачить жандарма. Забирала кидаючу ся рыбу до кошика и такъ обоє наловивши рыбы вертали до дому.

Щобы Семенъ, той велитъ, и то слабе сотворѣнє могли полюбити ся, того люде не могли нѣякъ зрозумѣти. „Она не бѣдна“ — казали — „и могла бы була вôддати ся за якого порядного господаря, замѣстъ жити зъ тымъ дикаремъ. Нема що казати, зъ него добрый хлопчище, але забіяка и розсердить ся дуже скоро чого не буть. Вôнъ єѣ дуже любить, алежь и мучить“.

* * *

Зъ разу лишавъ вôнъ єѣ въ селѣ, але опôсля мусѣла всюды за нимъ ходити, бо вôнъ бувъ заздрôстный на вахмайстра вôдъ жандармôвъ, що любивъ молоду дѣвчину. Задля того жандарма була неравъ сварка мѣжь ними.

всѣхъ взаєминъ мѣжь обома народами. Однѣ и другѣ не тямлять, що тымъ способомъ пхають оба народы въ страшну пропасть. Забуваємо, що живемо въ часахъ суспôльныхъ змагань, що на черзѣ стає соціяльне питанє. Щожь у насъ робить ся, щобъ приладити щасливе и спокôйне розвязанє сего питаня и обминути страшнѣ переверты и катастрофы? Мы забуваємо зовсѣмъ про економічнѣ справы обохъ народôвъ и нашого краю, якъ бы у насъ зовсѣмъ не потреба було поправы биту економічно-народного... Мало що не всѣ силы звертають ся до „борбы" и ненависти двохъ братныхъ народôвъ, до боротьбы задля взаимного знѣвеченя на поли національнôмъ, а навѣть релиґійнôмъ. Се ще окруховины тои давнои историчнои политики, що не вмѣла числити ся зъ реальными обставинами... Се принципы тои политики, що, знѣвечивши автономію украинско-руского народу, занапастила самостôйнôсть Польщѣ и допомогла Россіи стати державою европейскою, коли она оперлась о Русь а силою Руси о побереже Чорного моря, Дунаю и австрійскои державы. Россія дуже добре розумѣє цѣлу вагу сеи перемѣны политичнои. Маючи практичне розумѣнє, Россія знає и чує се добре, що колибъ не мала Украины-Руси, не мала бы и Польщѣ, та перестала бы бути державою европейскою. Зъ того почутя и зъ сеи свѣдомости своеѣ найслабшои стороны дасть ся пояснити сей нечуваный гнетъ въ Россіи усего того, що хочь бы маленькою искрою проявляв духа самостôйнои Руси, духа такъ званого сепаратизму украинофільского. Звôдти походять тѣ указы, явнѣ и тайнѣ, проти украиньскои літературы, пѣснѣ, проти костюмôвъ національныхъ украиньскихъ и те справдѣ варварске нѣвеченє навѣть найслабшои тѣни украиньско-руськои самостôйности.

Чижь Поляки призадумали ся коли небудь поважно надъ тымъ, що тутъ єсть ся точка Архімедова, зъ котрои можна подвигнути и полѣпшити долю обохъ народôвъ, що Галичина єсть тымъ полемъ, зъ котрого свѣтло нового житя може и повинно засіяти на цѣлу обширь обохъ народôвъ, що колибъ рускій елементъ въ Галичинѣ розвинувъ ся въ цѣлôй повнѣ, мусѣвъ бы своимъ свѣтломъ пробити и найбезпечнѣйшѣ кордоны.

Поляки повиннѣ вже разъ у власнôмъ своимъ интересѣ освоити ся зъ тою думкою, що справа польска не вымагає знѣвеченя Русинôвъ, а навѣть що для тои справы за мало лише толерувати Русинôвъ але що справа вымагає, щобъ Русины въ цѣлôй повнѣ розвинули ся яко народнôсть самостôйна и могли оперти ся всякимъ заходамъ и покусамъ обединительнымъ и обрусительнымъ. Певно, що не легко прийде ся Полякамъ вступити на сю нову и трудну дорогу, бо се дорога невсипучои працѣ, пожертвованя, поправы своихъ давныхъ помылокъ и недостаткôвъ.

Подѣѣ, якѣ зайшли пôдъ конець остатнои сесіѣ краєвого Сойму, торжественне зазначене устами пословъ-народовцѣвъ и Митрополита становища рускои народности и пôдвалинъ, на якихъ Русины бажають розвивати ся, вôдчинило Полякамъ ворота до тои новои дороги. Поляки, яко елементъ верховодячій въ краю, повиннѣ теперь супроти слабшихъ, менше управненыхъ Русинôвъ заняти таке становище, котре бы положило конець дотеперѣшнымъ межинароднымъ упередженямъ, пересудамъ, суперечкамъ и ворогованю, а мало-помалу довело до мирного пожитя и спôльнои працѣ обохъ елементôвъ для добра краю, для добра обохъ братныхъ народôвъ. Се була бы дорога особистои абнеґаціѣ и пожертвованя для дѣйстного добра обохъ народôвъ и краю, дорога вельми трудной консолідаціѣ нашихъ розлюзованыхъ обставинъ суспôльныхъ и економічныхъ. Туды поведена праця була бы заразомъ першою пôдвалиною и зародомъ самостôйного житя обохъ народôвъ. Въ такій праци показало бы ся практично, якѣ суть найвôдповѣднѣйшѣ формы суспôльного житя для спôльного, федеративного пожитя обохъ народôвъ и взагалѣ, якъ таке пожитє въ нашôмъ краю дасть ся уладити.

Публіцистика зъ одного и другого боку може пôдготовити уладженє сеи справы, може и повинна успокоювати обопôльнѣ пристрасти и розяренє, спонукати суспôльнôсть, поважно думати про сю справу и взяти ся до працѣ позитивнои. Однакъ властивымъ полемъ полагодженя сеи справы єсть цѣле наше житє автономічне въ краю, а именно властивою ареною тои справы єсть Соймъ краєвый. Тутъ повинна справа польско-руска прибрати наглядпѣ конкретнѣ формы, а не голословнѣ. Буде се залежати вôдъ политичного розуму верховодячихъ политикôвъ, повести справу такъ, щобъ уможливити мирне єѣ полагодженє. Политична констеляція теперѣшня не повинна сходити зъ тямки верховодячихъ политикôвъ и нагадувати имъ, що усуненє або иґнорованє сеи справы, маловаженє або несправедливе полагодженє булобъ помылкою котра не далабъ ся вже направити. Отже caveant consules...

Переглядъ политичный.

Одна зъ мадярскихъ ґазетъ подала оногды вѣсть, що Є. Вел. Цѣсарь при нагодѣ лѣтныхъ маневрôвъ въ Пятицерквахъ и Хорватіи поѣде въ гостину до молодого сербского короля до Бѣлграду. Вѣсть та здаєсь бути неправдива, бо въ рѣшаючихъ кругахъ не знають о тôмъ нѣчого.

Міністры ґр. Таффе и Штайнбахъ мали заявити пос. Леваковскому, що заразъ по ухваленю закона о реформѣ податковой поставлять предложенє о пôдвысшеню сталои платнѣ для урядникôвъ низшихъ катеґорій.

Буковиньскій соймъ не буде вже радити сеи сесіѣ, позаякъ новѣ выборы будуть розписанѣ десь ажь пôдъ конець сего мѣсяця.

Nar. Listy доносять, що царь мавъ зажадати вôдъ міністра Абазы представленя правдивого стану въ Россіи. Коли Абаза то зробивъ, а царь спытавъ вôдтакъ, якъ злому зарадити, сказавъ Абаза, що добре було бы завести конституцію. Царь не хотѣвъ на то пристати, але мавъ заявити, що заведе улѣпшенє внутрѣшнои адміністраціѣ.

Управу болгарскои аґентіѣ дипльоматичнои въ Константинополи, обнявъ дотеперѣшный секретарь Бракаловъ. Убійство Вулковича выкликало въ цѣлôй Болгаріи величезне обуренє.

Новинки.

Львôвъ дня 1 (18 лютого) марта.

— **Громадѣ Ляшки**, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 5 зр. запомоги на докôнченє будовы церкви.

— Абысь менѣ не важила ся зъ нимъ говорити — выкрикувавъ Семенъ.

Вôдъ тои заздрости брала єго ще бôльша ненависть, яку вôнъ мавъ до свого природного ворога, того жандарма.

— Я колись того твого вахмайстра утоплю въ рѣцѣ, будешь видѣти. — Семенови все привиджувавъ ся жандармъ и вôнъ таки вѣривъ въ то, що вôнъ въ слѣдъ за нимъ ходить та пôдсѣдає на Марусю.

Коли Семенъ бувало стоить въ водѣ, а Маруся сидить на березѣ та вышивае, то вôнъ все єѣ выпытує:

— Що ты нинѣ рано робила? Чому такъ пôзно прийшла? Видѣлась ся зъ вахмайстромъ?

— Нѣ.

— Не розмавлялась зъ нимъ?

— Нѣ.

— Ей же нѣ?

— На правду, що нѣ.

Она розсмѣєсь бувало сердечно, бо любила пожартувати собѣ зъ того велита, котрого сильнѣ груди въ водѣ пôдносили ся и спадали. Тогды вôнъ выйде на берегъ и каже:

— Але коли мене зводишь, то кажу тобѣ, буде нещастє!

Вже на саму ту гадку кровь въ нѣмъ закипить: вôнъ хвоцить єѣ бувало за руки и кине нею мовь скаженый, на мураву. Маруся причакне въ травѣ, та дивить ся на руки, що єѣ болять.

— Вôдчепи ся вôдъ мене, недобрый чоловѣче. Чи гадаешь, що то мене не болить? А вôдтакъ, щобы знову пôмстити ся на нѣмъ, каже:

— Таки буду зъ жандармомъ говорити, кôлько менѣ захоче ся.

А єго бере жаль, коли видить сльозы въ єѣ очахъ и вôдзываєсь до неи:

— Я й не хотѣвъ, абы тебе болѣло; але прошу тебе, Марусе, не жартуй такъ зô мною.

— Що тебе то обходить, що вôнъ мене любить! Може вôнъ оженить ся зô мною. А чомужь ты не женишь ся зô мною?

— Не кажи того, я знаю, що ты лишь жартуєшь, колижь бо, видишь, ты мене тымъ сердишь, — говоривъ вôнъ до неи и ажь просивъ ся.

Чимъ бôльше вôнъ стававъ податливѣйшій, тымъ бôльше за то Маруся зъ нимъ дрочила ся.

— Вôнъ собѣ таки нѣчого. А якѣ у него хорошѣ вусы.

— Буде вже того, буде, Марусе, — кричить Семенъ зъ превеликои зависти и кидає ся на ню, якъ колибъ хотѣвъ єѣ задушити.

— Стережижь ся!

Молода дѣвчина бувало налякаєсь. Єѣ хорошеньке, мале личко поблѣдне, солодка дрожь возьме єѣ за серце вôдъ якоись дивнои любови, ажь голова єй заверне ся и она кидаєсь єму на груди ...

* * *

Они любили свое очайдушне, бурлацке житє, безъ журы и повне свободы; любили спати въ тѣни деревъ и все стеречи ся жандарма. Маруся була бы таки уважала ся за щасливу, колибъ Семенъ не смѣявъ ся бувъ за кождый разъ, коли она нагадала єму, щобы вôнъ женивъ ся зъ нею. Єму здавало ся, що то такъ само не потреба женити ся, якъ не потреба для него позволеня половати або ловити рыбу. „Хибажь то таки конче? Доки можна ловити рыбу, доти нѣчого не пытаю". Тогды то споглядала она зъ погордою, майже зъ ненавистію на него; єй якось такъ робило ся на серци, якъ колибъ она вже его не любила. Ахъ, той вахмайстеръ! Той хотѣвъ зъ нею женити ся; то й була причина, що она не вôдказала єму вôдъ разу. Вôнъ бувъ такій чемный и приличный! Коли ишовъ улицею черезъ село, заложивши руки позадъ себе, то острогы лишь дзвонили. Єго гладко причесана голова зъ пôдкрученымъ вусомъ, лишь такъ усмѣхала ся зъ пôдъ жандармского

— **Для робôтниковъ вѣденьскихъ** загроженыхъ недостаткомъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 5000 зр.

— **Є. Екец. нанъ Міністеръ Залескій** прибувъ вчера рано до Львова. На двôрци повитали п. Міністра: Є. Ексц. нанъ Намѣстникъ гр. Бадені, Віцепрезидентъ Намістництва п. Лідль, Віцепрезидентъ краєвои Дирекціѣ скарбу дръ Корытовскій, Віцепрезидентъ краєвои Рады школьнои дръ Бобжиньскій, Радникъ Двору директоръ поліціѣ Кшачковскій и инші высокі достойники краєвыхъ властей.

— **Именованя**. Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала Едварда Смольку, уквалiфікованого пôдофіцира рахункового I кл. 8 полку уланôвъ, податковымъ адъюнктомъ въ XI кл. рангі.

— **Конкурсъ**. Ц. к. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ розписала конкурсъ на посаду експедієнта при ц. к. урядѣ почтовôмъ въ Пасѣчной, повѣта надвôрняньского, зъ контрактомъ службовымъ и кавцією 200 зр. Платня рôчна 150 зр., на выдатки канцелярійні 40 зр. и 500 зр. за щоденну ѣзду до Надвôрны и зъ поворотомъ. Подання вносити треба до 12 марта.

— **Президентъ ґен. Дирекціѣ зелѣзниць державныхъ**, дръ Левъ Билиньскій, принимавъ въ недѣлю передъ полуднемъ депутацію тутешнои Палаты торговельнои и промысловои, котрôй проводивъ президентъ Палаты п. Кисєлька. Панъ Президентъ дръ Билиньскій принявъ депутацію ласкаво и прирѣкъ заняти ся жаданями Палаты торговельнои, коли будуть єму предложені. — На честь дра Билиньского уладжують професоры львôвского університету въ четверъ пиръ.

— **Въ краєвôй низшôй школѣ рольничôй** въ Городенцѣ починає ся шкôльный рôкъ 1892/3 зъ днемъ 1 липня 1892 р. Подавати ся о приняте до тои школы треба до 15 мая до дирекціѣ тои школы въ Городенцѣ и долучити: метрику уродженя зъ доказомъ укôнченыхъ 16 лѣтъ житя; свѣдоцтво зъ укôнчєнои зъ добрымъ успѣхомъ народнои школы; свѣдоцтво моральности и дотеперѣшного занятя (выставити мають священикъ и зверхность громадска); свѣдоцтво здоровля вôдъ лѣкаря. Въ призначенôмъ дни кандидатъ мусить пôддати ся вступному испытови. Родичѣ и опѣкуны мають зложити письменне зобовязанє за точно выплачуванє належитости за удержанє ученика въ заведеню, а сыны убогихъ родичѣвъ, котрî хотѣли бы мати безплатне помѣщенє, мусять внести до краєвого Выдѣлу окреме подане на руки дирекціѣ школы.

— **Испытъ кваліфікаційный** зложили въ тернопольской семинаріи учительской въ речинци лютовôмъ слѣдуючі учителѣ: Горецкій Альойсій, Гакъ Мих., Гарматій Лука, Яницкій Теод., Левицкій Ник., Мацѣлиньскій Титъ, Савичъ Стан., Стрѣльбицкій Теод., Суский Игнат. (въ вôдзначенємъ), Турчаневичъ Мих., Выпонтекъ Петро, Захарієвъ Инок.; панна Анна Ференцъ доповнила языкъ рускій а Валяскій Евгеній языкъ нѣмецкій.

— **До учительскихъ испытôвъ кваліфікаційныхъ**, въ теперѣшнôмъ речинци приступило у Львовѣ кандидатôвъ 34, зъ нихъ здало успытъ 31, двохъ вôдступило, оденъ перепавъ; 24 кандидаты здали зъ рускимъ и польскимъ языкомъ выкладовымъ, оденъ зъ польскимъ и нѣмецкимъ, а шѣсть зъ польскимъ. Учити руского языка яко предмету одержали кваліфікацію три кандидаты. Испытъ выдѣловый зложивъ одинъ кандидатъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ и польскимъ. Кандидатокъ приступило 21 и всѣ здали а 5 зъ вôдзначенємъ. Шѣсть кандидатокъ зложило испытъ зъ языкомъ рускимъ и польскимъ, одна зъ польскимъ и нѣмецкимъ а 14 лишь зъ польскимъ. Пять кандидатокъ зложило испытъ зъ руского языка яко предмету. До выдѣлового испыту приступило 8 кандидатокъ, сѣмъ зъ выкладовымъ языкомъ польскимъ, одна польскимъ и нѣмецкимъ.

— **Карты вступу** на засѣданя соймовî будуть выдавати ся день на передъ передъ кождымъ засѣданємъ въ канцеляріи соймовой въ будынку соймовôмъ вôдъ 6 до 7 год. вечеромъ.

— **Вечерницѣ „Львôвского Бояна"**, що вôдбули ся минувшои суботы въ „Рускôй Бесѣдѣ", выпали свѣтло. Гостей зôбрало ся больше якъ 100 особôвъ. По продукціяхъ мѣшаного гору та сольовыхъ спѣвахъ панны Крушельницкои и п. Скалиша, котрî выпали дуже удачно, наступила забава, котра протягнула ся ажь до 4 год. рано.

— **Зъ бобрецкого повѣта** пишуть намъ, що тамъ середъ селянъ настала велика нужда и голодъ заглядає вже до хатъ, особливо же въ селахъ Островѣ и Рудѣ. Въ инишихъ селахъ, якъ н. пр. въ Дроговижи и другихъ, потягнуть зимовî запасы ще що найдальше до Великодныхъ святъ, а вôдтакъ прийдесь зубы хочь на клинокъ повѣсити. Подôбна нужда панує и середъ учителѣвъ народныхъ, бо за 20 зр. и 83 кр. годѣ выживитись, позаякъ за самъ обѣдъ треба заплатити до 10 зр. Народному учителеви зъ такою платнею годѣ женитись, а нежонатому зновъ бѣда, бо не має де харчувати ся. Буває часто, що учитель мусить харчувати ся у арендаря, а той, розумѣє ся, при теперѣшнôй дорожни каже собѣ добре платити. Отъ така то, бачите, у насъ бѣда на всѣ боки! — *П.*

— **Експльозія** Въ одной торговли въ Краковѣ експльодувала есенція руму та попарила небезпечно лиця и руки двохъ помôчниковъ торговельныхъ.

— **Судъ окружный** въ Станіславовѣ засудивъ на кару смерти черезъ повѣшенє Николу Стефурака родомъ зъ Доры, за то, що вôнъ минувшого року на горѣ „Чорный верхъ" межи Слободою рунґурскою а Ославами чорными убивъ зъ мести Марію Левкунъ, родомъ зъ Делятина, за то, що она ставала разъ за свѣдка противъ него.

— **Додаткова розправа** о обманьство и фальшиве свѣдченє та намову до того противъ Маєра Діяманда, що фальшувавъ муку, закôнчилась вчера тымъ, що судъ карный засудивъ чотирохъ єго спôльниковъ на 3 мѣсяцѣ, одного на два мѣсяцѣ тяжкои вязницѣ, за фальшиве свѣдченє, трохъ за краденє пшеницѣ Діямандови на 6 недѣль, а самого Діяманда додатково ще на три мѣсяцѣ вязницѣ крôмъ попередныхъ пôвтретя року.

— **Убійника своеи сестры**, Фукача, про котрого мы свого часу доносили, а котрого судъ карный въ Бернѣ на Моравѣ засудивъ бувъ на кару смерти, помилувавъ Є. Вел. Цѣсарь а въ наслѣдокъ того засуджено єго на цѣле житє на вязницю.

— **Нещасливî выпадки**. Въ Станіславовѣ дôставъ ся тамошный урядникъ вôдъ зелѣзницѣ, Иванъ Сасъ Гошовскій, пôдъ машину, котра єго роздавила на мѣсци. Нещасливый оставивъ численну родину. — Въ Перемышли упала жѣнка тамошного директора ґімназіѣ, панѣ Піонтковска такъ нещасливо, що зломила руку.

— **Велика рѣдкôсть**. Дуже цѣкаву звѣстку подає „Буковина" про жидôвску родину Тененôвъ, властителѣвъ Станôвцѣвъ вышнихъ и низшихъ на Буковинѣ, и каже, що зъ сеи родины можуть взяти собѣ примѣръ и другі свѣтлѣ люде, якъ треба обходити ся зъ селянинoмъ и чи то красно єго встыдати ся. Осъ що пише кореспондентъ тои ґазеты про ту родину: Юлій Тененъ, хочь жидъ, спомагає церкву православну орнатами, матеріяломъ будовляныымъ, дає на руску и нѣмецку школу даромъ опалъ, а для бѣдныхъ дѣтей одежи и книжки. Єго кревна, Юлія Тененъ, що звычайно проживає у Вѣдни, є нѣмецкою писателькою, заложила для дѣтей бѣдныхъ робôтниковъ притулокъ, де ихъ обходить стара жѣнка пôдчасъ коли мати въ поли; она має домашну аптику и ходить до хорыхъ бѣдакôвъ пѣшки и удѣляє имъ помочи. Родину Тененôвъ нераз можна видѣти убрану вôдъ нôгъ до головы по селяньски, якъ она переходжує ся Станôвцями, або якъ загощає до якого селянина на весѣлє, храмъ, хрестины, або на свята, де забавляє ся зъ селянами, якъ рôвна зъ рôвными. Я самъ видѣвъ кровника Тенена, правника зъ Вѣдня, Якобзона, якъ вôнъ зъ парубками нашими, убраный по селяньски, танцювавъ залюбки сербина, а коли єго вôдтакъ оденъ поважный селянинъ запросивъ до себе на празникъ, то вôнъ радо вступивъ до него, розмовлявъ зъ жѣнками и чоловѣками о всякихъ публичныхъ и громадскихъ справахъ а вôдходячи запросивъ ґазду и ґаздиню дуже чемно до себе. Правда, больше такихъ жидôвъ нема въ Станôвцяхъ и рѣдко ихъ взагалѣ мѣжь другими жидами.

— **Дешевый капелянъ войсковый**. Коли першій босаньскій баталіонъ перенесено до Будапешту, знайшовъ ся полковникъ Верклянъ въ немалôмъ клопотѣ, коли єго Босанцѣ зажадали чоловѣка, що моливъ бы ся за нихъ до Аллаха и єго пророка. Въ баталіонѣ бувъ хорошій и проворный вoякъ Яковъ Диянoвичъ, котрого предки були колись высокими достойниками духовными. Полковникъ назначивъ отже єго, щобы вôнъ ставъ духовникомъ для босаньского полку пѣхоты. Єму дали отже урльопъ и казали ити до дому, та учити ся тамъ на турецкого духовника, а коли вôнъ пôдучивъ ся и вернувъ назадъ, авансувавъ скоро и єсть нинѣ „фірером" въ платнею капраля. Вôнъ не ходить вже на муштру, бо ставъ магометаньскимъ капеляномъ войсковымъ, має свого муєзила и що дня молить ся теперь передъ престоломъ Аллаха и дôстає за то 15 кр. на день.

— **Ловы на медведѣвъ**. Въ Чікъ въ Семигородѣ розмножились були медведѣ въ такôй силѣ, що въ бѣлый день заходили до села и нападали людей, ажь наконець власти видѣлись спонуканî зробити на нихъ ловы зъ нагôнкою. На ловахъ убито дѣйстно двохъ медведѣвъ а одна стара самиця утекла. Нагôнники пустились за нею и вытропили єѣ, але за то мало що не наложили головою. Розлюченый звѣрь кинувъ ся на нагôнникôвъ, що були узброєні лишь палицями, и бувъ бы ихъ певно роздеръ, якъ бы не то, що на ихъ щастє зъявивъ ся якійсь рубачь а побачивши грозячу небезпечнôсть, кинувъ такъ зручно сокирою въ медведицю, що поваливъ єѣ вôдъ разу на землю а вôдтакъ добивъ.

† Посмертнî вѣсти.

Теодоръ Бѣлоусъ бувшій директоръ ґімназіѣ въ Коломыи въ першихъ лѣтахъ єѣ основаня а опôсля директоръ ґімназіѣ въ Бохни, авторъ многихъ розправъ наукового змѣсту и описôвъ подорожей, членъ многихъ рускихъ товариствъ, чоловѣкъ дуже чесного характеру, щирый патріотъ и правдивый приятель молодежи, померъ въ Коломыи въ 65-ôмъ роцѣ житя. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Прага 1 марта. На зборахъ Молодочехôвъ ухвалено поставити въ соймѣ внесене о высланє адресы до Є. Вел. Цѣсаря зъ просьбою, щобы Монарха коронувавъ ся въ Празѣ.

Будапештъ 1 марта. Міністеръ Сапарій заяпивъ, що въ арадскôмъ комітатѣ розпочалась вже акція ратункова. Селяне дôстануть збоже на засѣвы, а незадовго розпôчнуть ся публичнî роботы.

Парижь 1 марта. Коло палаты княг. Саґанъ експльодувала бомба, котра выбила 300 шибъ. Здаєсь, що бомбу пôдложили испаньскî анархісты, котрî не знали, що испаньска амбасада вже давно деинде перенесена.

Поѣзды зелѣзничî.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять

8 31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3 10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
11 12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6·17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
1 22 п. особ. 7 23 п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
11 22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.
7 50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.
3 46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.
Зъ Кракова: о 8 50 п. особ., о 4·03 п. посп., о 7·15 п. мѣш. и 9 28 п. посп.
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о 2 38 п. мѣш., о 2·08 п. пос. и о 7·01 (часъ львôвскій) п. особ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

капелюха. Чомужь ѣй не любити больше вахмайстра, якъ свого милого? Живити ся десь тамъ въ травѣ сыромъ та хлѣбомъ, ночувати пôдъ деревами, таляпати собѣ руки рыбою, а при тôмъ всѣмъ не бути навѣть жѣнкою того дикаря! Нераз не могла вже таки вытерпѣти того. Ѣй хотѣло ся бути, якъ и другî, жѣнкою статочного чоловѣка. Але коли побачила Семена, то єѣ погана любовь зновъ вертала назадъ и силувала ся призабути на жандарма. Але той не тративъ вôдваги и ждавъ терпеливо, якъ воякъ на стôйцѣ. Разъ вечеромъ заговоривъ вôнъ до неи на розѣ улицѣ:

— Чуєте, Марусє.... Маю вамъ щось сказати.... Коли схочете покинути Семена.... я васъ такъ люблю.... оженю ся зъ вами.... слово чести даю.

Зворушена вôдповѣла: „Вы такî добрî и честнî, пане вахмайстеръ.... але о тôмъ годѣ теперь вже и думати.... вже за пôзно.... Не говорѣть больше до мене, прошу васъ. Семенъ лютить ся и буде мене вôдтакъ сварити.

(Конець буде.)

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде припимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвіка Пльона.

HOTEL IMPERIAL.

Симъ маємо честь завѣдомити Почтенну Публику, що урядилисьмо новый готель о 80-ти комнатахъ въ палатѣ зелѣзницѣ державнои

при улици 3-го мая ч. 3, п. н.:

Hotel Imperial

и зъ днемъ 6 лютого 1892 вôддалисьмо до ужитку публичного.

Комнаты уряджені зъ найбôльшимъ комфортомъ. — Реставрація пôдъ власнымъ зарядомъ въ готелю.

Комнаты вôдъ 80 кр.

Дякуючи за дотеперѣшнû взгляды въ готелю центральнôмъ, поручаємо ся и теперь дальшимъ ласкавымъ взглядамъ.

Зъ глубокимъ поважаньемъ

31 ЯНОВИЧЬ и СТРѢЛЬЧУКЪ.

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВû ШКОЛЫ

починає ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякû ефекты и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жаднои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гіпотечнû	**4%** пожичку пропінаційну галицку.
5% листы гіпотечнû преміованû.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гіпотечнû безъ преміи.	**4½%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% листы Тов. кредитового земс.	**4½%** пожичку пропінаційну угорску.
4½% листы Банку краєвого.	
4½% пожичку краєву галицку.	

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ **всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû** паперы цѣннû, якъ **также купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

Сензаційне!

Нове! **ЧУДО-ПАЛЬМЫ** Нове!

найориґінальнѣйшій предметъ до забавы, за 100 штукъ злр. 5

поручає

Генрихъ Шпільманъ,

Вѣдень Фінфгавсъ.

Посылає ся за послѣплатою або за присланємъ 60 кр. марками почтовыми за 10 штукъ почтою оплатно въ Австріи, Нѣмеччинѣ и т. д. 34

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ исклепахъ зъ лакôтками также по цукорняхъ.

Поручає ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллєра

у Львовѣ. 30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.